

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδς Πατρίων ἀριθ. 9.

Αι συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου,
κρηνομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Λαρ. Καλαϊτσάκη, (συνέχ.)
'Ιουλιόν Κλαρτζῆ: ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, ἰσπανικὸν διήγημα. (τέλος).

**ΒΤΙΚΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

'Η Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσε-
χούς Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτά-
την ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΥ,
Οὐίλλη Κόλλινς.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἢ Δευκοφόρος, περιττὸν εἶνε νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκόσθη ἀνά-
γεται εἰς ἰδιαιτέρον ὄλω; κύκλον μυθιστορημάτων κα-
ταδεικνύον ἀπαξ ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγρα-
φέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον κατα-
πληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδι-
κῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα
λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς
πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνα δώσωμεν ἀμυ-
δρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς
Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταυτο-
χρόνως ἐν δυσὶ περιοδικῶς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα
ἐφημερίαις τῆς Ἀμερικῆς, Ἀδσταρίας καὶ Καναδᾶ,
ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς
γλώσσας, ὅτι Ἰνδικῆ ἐφημερίᾳ τῆς Καλκούτης τὴν ἐθη-
δοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι.
καὶ ὅτι δεινὸς συνήφθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλων ἱατρῶν
ἁγῶν, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινό-
μενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν
ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

'Αν τέλος ἡ Δευκοφόρος ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν,
ἢ **Νεκρὰ Ζώσα** θα χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν δι-
δαγμα ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεπίκτου γενναϊό-
τητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς
ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν
ἡ φρικῆ, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικσπηρείοις
δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθηματα, θὰ
λάβωσι καὶ ὠραία διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ
θείας τοῦ καθηκότος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ
Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἀεί-
ποτε ἐπεδίδωξε.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον ἐπιλοτέγησεν ἐν καλλίστῃ
ἐκ τοῦ Ἀγγλικῷ προιτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ
τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, ὁ γνωστός ἐν τῷ
φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Γ

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΑΚΑΡΠΟΙ

'Ο Γεώργιος μετὰ συγκινήσεως οὐ μι-
κρᾶς ἐπανεῖδε τὴν Νεβίλλην.

'Αποδημήσας παιδίον σχεδόν, ἐπανήλ-
θεν ἀνὴρ.

Μόνος καὶ ἔρημος ἐν τῇ ξενῇ διατελῶν,
συνεζήτησε καθ' ἑαυτὸν πολλάκις τὰ αἴ-
τια τὰ προκαλέσαντα τὴν ἀποδημίαν του,
καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἐλυπήθη. Ἄλλ' εἶχε πράξῃ
ὅ τι ὤφειλε νὰ πράξῃ.

'Ενεκα τῶν περιστάσεων περιελθὼν εἰς
τὴν ἀνάγκην νὰ κρίνῃ τὸν πατέρα του,
εἶχε φύγῃ μακρὰν, τιμωρῶν τρόπον τινὰ
ἑαυτὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς
τὸν γεννήσαντα. Ἐπεδόθη δὲ ἀκράτητος
εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνεκουμίσθη οὐκ ὀ-
λίγον.

'Η ἀποδημία κατ' οὐδὲν ἴσχυσε νὰ χα-
λαρώσῃ τοὺς δεσμούς, δι' ὧν ἦτο συνδε-
δεμένος πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν πα-
τρικὴν οἰκίαν.

'Εγγραφε τακτικῶς πρὸς τὸν πατέρα του
ἀνακοινῶν πρὸς αὐτὸν τὰς ἐπιχειρήσεις,
τὰς ἐργασίας, τὰς ἐλπίδας του.

'Ο Καρβαγὰν ἀπήντα πρὸς τὸν υἱὸν του
μετ' ἀκριβείας ἐμπορικῆς. Ἦσαν δὲ αἱ
ἀπαντήσεις του σύντομοι, περιεκτικαὶ
καὶ ψυχραὶ, αὐτόχρομα ἐπιστολαὶ ἐμπο-
ρικαὶ, μόλις τελευτῶσαι διὰ τρυφερᾶς τι-
νος φράσεως.

'Αλλεπάλληλοι συμβουλαὶ τὰ μέγιστα
ἐπίκαιροι, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ
παρελθόντος, οὐδεμία προεισαγωγικὴ ἀνα-
κοίνωσις περὶ τοῦ μέλλοντος.

Οὐδέποτε ἐν ὥρᾳ ἀπομονώσεως καὶ λύ-
πης ἐξεστόμιζε πρὸς τὸν υἱὸν του τὴν λέ-
ξιν, ἣν τὸ ὑποστηρίξεως δεόμενον γῆρας
ἀναφωνεῖ, τὴν λέξιν: Ἐπάνελθε!

'Ο τραχὺς καὶ ἀλαζονικὸς χαρακτήρ
τοῦ Καρβαγὰν ἐξεδηλοῦτο ἐν ταῖς πρὸς
τὸν Γεώργιον σχέσεσιν αὐτοῦ.

'Εν τούτοις τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἀπο-
καμῶν νὰ περιπλανᾶται, καὶ ἀποπερτώα-
σας τὰ ἔργα ἀεῖχεν ἀναλάβῃ, ὁ νέος ἀπε-
φάσισε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν προσεχῆ ἐπά-
νοδόν του, ἔλαθε παρὰ τοῦ πατρὸς του
ἀπάντησιν λακωνικωτάτην μὲν, ἀλλὰ ἐκ-
δηλοῦσαν χαρὰν καὶ εὐαρέσκεϊαν ἀπροσ-
δόκητον.

Καὶ ὁ Γεώργιος τούτου ἔνεκα συνεκι-
νήθη οὐκ ὀλίγον καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀγω-
νίας.

Μόλις δυνηθεὶς νὰ διαρρηθμίσῃ τὰς ἐρ-
γασίας του, ἐπέβη τοῦ ἀτμόπλου καὶ
μετὰ διάπλου ὅστις ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἀ-
τελεύτητος, κατέπλευσεν εἰς τὴν πατρίδα,
καὶ ἐπιβάς τοῦ σιδηροδρόμου κατέφθασεν
εἰς Νεβίλλην τὴν αὐτὴν ἐσπέραν.

'Η καρδία του ἔπαλλε σφόδρα ὅτε ἀπ-
έβη εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, καὶ
δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν ταραχὴν
του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀμυρωθέντες ὑπὸ τῶν
δακρῶν, ἀ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναστείλῃ,
ἀνεκάλυψεν πρὸ τοῦ σταθμοῦ βραχύσω-
μον ἄνδρα ἰστάμενον ὄρθιον ζωηρὸν καὶ
μόνον. Διπλῆ δὲ ἠκούσθη κρυγὴ:

— Γεώργιε!

— Πατέρα μου!

Καὶ ὑπὸ ἀκρατήτου δυνάμεως ὠθούμε-
νοι ὤρμησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

'Ο δήμαρχος τῆς Νεβίλλης συνῆλθε
ταχέως ἐκ τῆς συγκινήσεως, εἶπε προσ-
ταγᾶς τινας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ
σιδηροδρόμου ἵνα φροντίσωσι περὶ τῆς με-
ταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν τοῦ Γεωργίου εἰς
τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίαν, καὶ
λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του ἤγαγεν
αὐτὸν διὰ μέσου τῆς πόλεως, ἀποκριόμε-
νος ἀφηρημένος εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν
ἐντυγχανόντων, καὶ ἐπιταχύνων τὸ βῆμα
ἵνα παραδράμῃ τοὺς ὄχληρούς.

'Εγευματίσαν ἀμφοτέροι καὶ διήλθον
τὴν ἐσπέραν συνδιαλεγόμενοι ἐμπιστευτι-
κῶς. Ἐθεώρει τὸν νέον, ἤκουεν αὐτὸν λα-
λοῦντα μετ' ἐκπλήξεως ἄμα καὶ χαρᾶς,
τὸν ἐθαύμαζε, τὸν εὕρισκεν ἱκανόν, λαμ-
πρόν, ἀνώτερον τῶν προσδοκιῶν του.

'Οτε δὲ ὁ Γεώργιος ὡμολόγησε πρὸς
αὐτὸν ὅτι ἐπανάηχετο ἔχων ἐξαιτίας

χιλιάδας φράγκων, κέρδος τῶν εὐδοκιμησασῶν επιχειρήσεών του, ὁ τραπεζίτης ἀνεφώνησεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἄλλὰ παρευθὺς νέφος ἐσκίασε τὸ μέτωπόν του, ἡ γλῶσσά του ἐδέθη, καὶ αἱ κινήσεις του ἐγένοντο βαρεταί, διότι διεννοήθη:

Πλούσιος ὁ υἱός μου εἰμπορεῖ νὰ κάμη καὶ χωρὶς ἐμέ, διότι δὲν θὰ ἔχω καμμίαν δύναμιν ἐπ' αὐτοῦ.

Λοιπὸν ὁ Καρβαγὰν κατ' οὐσίαν ἦτο ἀνὴρ δεσποτικός, καὶ ἵνα κλίνη ὑπὲρ ἐτέρου τινός, ὤφειλε νὰ τον ἔχη εἰς τὴν ὑποταγήν του.

Ἐν τούτοις ἡ δυσάρεστος σκέψις παρήλθεν, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐπανελάθε τὴν διήγησίν του, ἡ δὲ γλυκεῖα φωνή του συνεκίει πάλιν τὸν γέροντα.

Ὁ γηραιὸς τραπεζίτης εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Τί δύναμιν ἔχει ὁ λόγος του ! Ὁταν τον ἀκούη κανεὶς, εἶνε δύσκολον νὰ μὴ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην του. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀκόμη ... Αἶ, εἶνε ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ θὰ μου περάσῃ, πιστεύω!..

Ὁ ὁδοιπόρος ἦτο καταπεπονημένος καὶ ἀπεχώρησεν ἐνωρίς.

Ὁ πατήρ τον ὠδήγησεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα διὰ διαδρόμων στενῶν καὶ σκοτεινῶν καὶ τῆς στενῆς κλίμακος, καὶ ἐστάθη πρὸ θύρας, ἣν ὁ Γεώργιος εὐθὺς ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του.

Ἐστάθη ἀκίνητος, ἐνδοιάζων καὶ πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις ἐπανῆθον εἰς τὸν νοῦν του.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγὰν ἀνοίγει ἡσυχῶς τὴν θύραν, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου ἐφάνη τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του, ὁποῖον ἐγίνωσκεν αὐτὸ ἀνέκαθεν.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, ὡς ἐὰν οὐδεὶς εἶχεν εἰσελθῆ ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο τὸ ἀγιασθὲν διὰ τοῦ θανάτου.

— Σὲ ἔβαλα ἐδῶ διότι ἐστοχάσθην ὅτι θὰ εὐχαριστήθῃς καλλίτερα παρὰ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἔμενες ἄλλοτε.

Καλλίτερα !

Λοιπὸν βλέπετε ὅτι ὁ Καρβαγὰν ἀνοίγων εἰς τὸν υἱὸν τὸ δωμάτιον τῆς μακαρίτιδος μητρὸς του, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ μόνον πῶς νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καλλίτερα.

Οὐδὲ προεἶδε κἄν τὴν συγκίνησιν τὴν καταλαβοῦσαν τὸν Γεώργιον.

Δὲν ἐμάντευσεν ὅτι ἐὰν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν ἔλεγε τρεῖς μόνον λέξεις εὐλικρινεῖς καὶ ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας προερχομένας, αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἤθελον καταστήσῃ τὸ τέκνον του εὐπειθὲς καὶ ὑπήκοον. Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰς εὔρῃ, μόνον δὲ θλίψας τὴν χεῖρά του ὡς θλίβει τις τὴν χεῖρα τυχαίου συνοδοιπόρου πρὸ τῆς θύρας δωματίου ξενοδοχείου προστύχου, ἀπεχώρησε.

Ὁρθροῦ βαθέος ὁ Γεώργιος ἦτο ὄρθιος· ἀλλ' ὁ πατήρ εἶχε προλάβῃ τὸν υἱόν, εἶχεν ἐξέλθῃ χάριν τῶν ὑποθέσεών του. Τούτου δ' ἕνεκα ὁ νέος ἠσθάνθη ἐνδόμυ-

χον ἀνακούφισιν· διότι μείνας μόνος ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῇ καταλεπτῶς τὴν οἰκίαν ἔνθα διήλθε τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν.

Ἄνοιξας τὸ παράθυρον εἶδε τὴν στενὴν καὶ ζοφερὰν ὁδὸν καὶ τὴν αὐτὴν κρήνην, τὰ αὐτὰ καταστήματα καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πρὸ τῶν γραφείων των.

Ἡ κίνησις τῆς πόλεως εἶχε μείνῃ ὁποῖα καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀποδημίας του.

Μακρὰν ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τῶν αἰγῶν, αἵτινες διήρχοντο διὰ τῆς συνοικίας τὴν ὀγδόην ὥραν τακτικῶς πᾶσαν πρωίαν.

Ὅτε ἦτο παιδίον ἡ μήτηρ τοῦ τον ἐκάλει εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἴδῃ τὰ γαλακτοφόρα ταῦτα ζῶα διερχόμενα πρὸ τῆν οἰκίας, καὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀσθενήσας ἔπιπε τὰ γάλα των.

Ἦδη ἤκουεν εὐκρινῶς τὸν κωδωνισμόν τοῦ κωδωνίσκου, ὃν ἔφερον ἐξηρητημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὁ τράγος ὁ προηγούμενος τῶν αἰγῶν. Αἴφνης προέκυψεν ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἡ ἀγέλη, καὶ εἶδε τὸν γαλακτοπώλην 'κατ' οὐδὲν μεταβληθέντα.

Αἱ αἰγες παρήλασαν πρὸ τοῦ παραθύρου ἀνακινούσαι τὰς γενειοφόρους κεφαλὰς των, καὶ οἱ λεπτοὶ πόδες των ἐκρότουν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Κατὰ τὸ πέρασ τῆς πλατείας κάμψασαι πρὸς τὴν ἐγκάρσιον ὁδὸν ἐξηφανίσθησαν, μετ' αὐτῶν ἐσβέσθη καὶ ὁ ἦχος τοῦ κωδωνίσκου.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος ἠκροᾶτο ἔτι ἄστατον ἔχων τὸ βλέμμα, καὶ συγκινημένος σπύδρα, ὡς ἐὰν εἶχεν ἴδῃ τὴν νεότητά του ἀπομακρυνομένην,

Κατέβη βραδέως.

Ἐν τῇ κλίμακι συνήντησε τὴν θεράπαιναν, πρὸς ἣν ἀποβλέψας ἐξεπλάγη διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς. Ἦτο κόρη εἴκοσι περὶπου ἐτῶν, ἥτις καὶ τον ἐχαίρεισε μειδιάσασα.

Ἦτο ἐνδεδυμένη φιλαρέσκως καὶ ἀνέβαινε κρατοῦσα μέγα χάλκινον δοχεῖον πλήρες ὕδατος. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν :

— Ἴσως θέλετε τὸν πατέρα σας, κύριε Γεώργιε ; Πᾶει ἔξω εἰς τὸ ὑποστατικόν, καὶ θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι ... Ἄν θέλετε νὰ κάμετε ἕνα μικρὸ γυράκι, ἔχετε καιρὸν καὶ θὰ κάμετε καὶ ὄρεξιν.

— Εὐχαριστῶ, αὐτὸ ἔχω σκοπὸν καὶ ἐγὼ ...

— Λοιπὸν, καλὴν διασκέδασιν, κύριε Γεώργιε ...

Ἐξελθὼν ὁ Γεώργιος ἔξω τῆς πόλεως περιεπλανήθη εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ἐξοχῆς, ἀναπνέων τὰς εὐωδίας τῆς γενεθλίου γῆς, ζαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, μεθύων ἐκ τῆς μεμυρισμένης αὔρας καὶ ἀγόμενος ὑπὸ τῆς Μοίρας του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔμελλε νὰ συναντήσῃ τὴν εὐμορφον ἐκείνην ἀμαζόνα, ἥτις μόνη καὶ σύννομος μετέβαινε εἰς τὸν πύργον Κλαίρεφόν.

Αὐτὸς δὲ ἐλευθερός, ἀμέριμος ἔτι μέτρι τῆς χθῆς, οὐδὲν ἄλλο ποθῶν ἢ νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ συνδιαλλαγῇ

καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ παρόν, νὰ ζήσῃ ἡρεμὸς καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πᾶν κακὸν καὶ ἐπιβλαβές, αὐτὸς ἐν μιᾷ στιγμῇ, τὴν πρώτην εὐθὺς ἡμέραν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ καταγιγῶν πολὺ σφοδρῶτερον ἐκείνων ὅς εἶχε τέως ἀντιμετωπίσῃ.

Δύναμις ἀγνωστος συνεκράτει αὐτόν, τὸν ὑπέτασσε καὶ τον ἐξηυτέλιζε.

Καὶ ἰδοὺ δευτέραν ἤδη φοράν ὁ Γεώργιος διεφώνει πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ διεφώνει οὐχὶ περὶ παρωνυχίδος.

Καλῶς τον εἶχον πληροφορήσῃ, ὅτι ἀφικνεῖτο ἐν καιρῷ, ἵνα καὶ αὐτὸς μετασχῇ τῆς μάχης, τῆς μάχης τοῦ Κλαίρεφόν κατὰ τοῦ Καρβαγὰν.

Ἡ ἀπὸ τριακονταετίας ὑφισταμένη μονομαχία ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι καὶ ὤφειλεν ἤδη ὁ ἕτερος τῶν μαχομένων νὰ πῆσῃ.

Ἐγίνωσκεν ἤδη ἀκριβῶς τὰ κατὰ τὸν πατέρα του καὶ τὸν μαρκήσιον.

Ὡς ἐνθυμούμεθα ὁ Φλαίρης εἶχε διηγηθῆ καθ' ὁδὸν τὰ πάντα πρὸς τὸν Γεώργιον. Αὐτὸς δὲ διὰ τῶν ἀναμνήσεών του συνεπλήρωσε τὰ κενὰ τῆς διηγήσεως.

Πλεῖστα ἀμυδρῶς πως ἐπιδράσαντα ἄλλοτε εἰς τὸ παιδικὸν πνεῦμά του, νῦν διευκρινοῦντο καὶ ἐγίνοντο διαυγέστερα.

Ἐβλεπε τὸν Καρβαγὰν καὶ τὸν Κλαίρεφόν ἐχθροὺς ἀσπόνδους ὡς τὸν Μοντέκην καὶ τὸν Καπουλέτον δεινῶς πολεμοῦντας ἐναντίον ἀλλήλων, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι τὰ μέσα δι' ὧν ἐπολέμουν ἦσαν ἄλλα, ὡς ἄλλη ἦτο ἡ τε ἐποχὴ καὶ ἡ χώρα καὶ τὰ ἦθη.

Ὁ πόλεμος ἐγίνετο ἐν Νεβίλλῃ καὶ οὐχὶ ἐν Οὐηρῶνι, ἐν ἔτει 1880 καὶ οὐχὶ 1300. Τὰ ὄπλα δὲν ἦσαν σπάθη καὶ μάχαιρα, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν χρυσίον.

Δὲν ἔρρεεν αἷμα πιτυλίζον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μελάνη κηλιδοῦσα ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν κρουπτῷ καὶ παραβύστῳ.

Δὲν ἦτο ἔχθρα μετὰ παρρησίας, ἔχθρα δεδηλωμένη, δραστηρίκα καὶ θορυβώδης, ἀλλὰ πάλῃ κρυφίκα, μετὰ καρτερίας, καὶ ὑπουλοῦς, κινδυνωδεστέρα τῆς ἄλλης καὶ δεινότερα.

Ἀντιπαραβάλλον τὰς δυνάμεις ἐκατέρων ἔβλεπεν αὐτὰς δυσαναλόγους.

Καὶ δὴ ὁ μὲν μαρκήσιος ἦτο ἀνὴρ ἀξιολύπητος, ἔχων μαλακὴν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τεταραγμένον, ἀγνωῶν πῶς νὰ ὑπολογίξῃ καὶ πῶς νὰ προνοῇ, σφαλόμενος ἀείποτε καὶ σαλευόμενος ὑπὸ τῶν ἀτοπιῶν καὶ φαντασιοπληξιῶν του, θυσιαζὼν τὸ πραγματικὸν εἰς τὸ φαντασιῶδες καὶ ἀνύπαρκτον· ὁ δὲ Καρβαγὰν ἦτο ἀνὴρ σκληροκαρδίας, νοῦς ἀτάραχος καὶ δικαυγής, οὐδέποτε ἀποφασίζων τι ἐπ' ἀδήλοισι, οὐδέποτε ἀναβάλλων ὅτι ἀπαξ ἐπεχειρήσει.

Λοιπὸν ὁ ἀγὼν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἦτο ἀγὼν νάνου πρὸς γίγαντα, ἡ δὲ νίκη ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένη.

Καὶ ὁ Γεώργιος, ὁ ἐνδομύχως συμπαθὼν πρὸς τοὺς ἀμυνομένους, ἐγίνωσκε διὰ τίνων μέσων ἢ συμμορία αὐτῆ παρεσκευάζεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νίκης.

Ἔβλεπε πάντας ἄνω καὶ κάτω κινου-
μένους, ὡς οἱ μύρμηκες ἐπιπίπτουσιν ἄ-
θροοὶ ἐπὶ θησιμαίου καὶ κατὰ μικρὸν ἀ-
ποσπῶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ, ἕως οὗτοῦ ἀ-
πομείνωσι τὰ ὅσα καθαρὰ καὶ λευκό-
τατα. Ἐγίνωσκε δὲ τί κατεῖχον ἤδη.

Ὁ Μαθητὴς εἶχε ἀγοράσῃ παρὰ τοῦ
μαρκησίου τὴν περίφημον ἀτμοκίνητον
πριονιστικὴν μηχανήν, τὴν ἐλαττώσαν
ἄλλοτε τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ὑλοτόμων· ὁ
δὲ γυναικάδελφος τοῦ Καρβαγᾶν εἶχε δα-
νείσῃ αὐτῷ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγ-
κων ἐπὶ ὑπόθηκῃ τῶν θαυμασίων λειμῶ-
νων· ὁ δὲ Φλέρης, τὸ μοχθηρὸν νευρόσπα-
στον τοῦ Καρβαγᾶν, δὲν εἶχε μὲν κατα-
βάλλῃ κεφάλαια χρηματικά, ἀλλ' ὅμως
μετεῖχε καὶ αὐτὸς τῶν δικαιωμάτων, ἕ-
νεκα τῶν προθύμων ὑπηρεσιῶν, ἃς παρεῖ-
χεν ἀδιαλείπτως ὡς γραμματεὺς τοῦ εἰ-
ρηνοδικείου.

Καὶ ὁ Πουρτοῦξ ἐπωφθαλμία τὰς γαίας
τὰς πέριξ τοῦ καπηλείου του καὶ δὲν ἔ-
βλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπαναληφθῶσι
πάλιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Μεγάλου Πηλωρυ-
χείου· διότι ἀπ' οὗτο οἱ κλίβανοι διετέ-
λουν ἐσθεσμένοι καὶ οἱ ἐργάται εἶχον ἀ-
πολυθῆ, αἱ εἰσπράξεις τοῦ καπηλείου του
ἦσαν μηδαμιναὶ καὶ τὰ τραπέζια του ἔ-
ρημα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι.

Ὁ δὲ Καρβαγᾶν ἤθελε τὰς γαίας, τὰ
χρήματα, τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ Ὀνωρίου Κλαιρεφόν.

Αἱ δεινότατα συμφοραὶ τοῦ μαρκη-
σίου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνεπαρεῖς.

Ἐπόθει νὰ ἴδῃ κατακειμένον πρὸ τῶν
ποδῶν του τὸν ἄνδρα τὸν ἐξευτελίσαντα
αὐτὸν ἄλλο καὶ νὰ τον λακπατήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ ἐξόχῃ ταύτῃ ἠθικῇ ἀ-
πολαύσει δὲν τῷ ἀπήρεσκε νὰ προσθήσῃ,
καθ' ὃν ἀνὴρ πρακτικώτατος καὶ τὴν ὑ-
λικὴν εὐφροσύνην τὴν ἐκ τῆς κερδοσκο-
πίας.

Διότι κύριος τῆς ὅλης χώρας καὶ τῆς
κοινῆς γνώμης, ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῆ βου-
λευτῆς, καὶ ἔχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον
μετὰ τῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων
ἃς αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκε νὰ εἰσαγάγῃ, θὰ
ἐδημιούργει μεγίστην βιομηχανικὴν δύνα-
μιν μέλλουσαν νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτῷ μέλλον
ἐξαιρετικόν.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος,
ὁ τραπέζιτης ἐφαίνετο ἔμφροντις. Εἶχε
τροποποιήσῃ τὰς ἔξεις του, ἵστατο καθ'
ὄδον καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ δὲν εἶχεν ὄρια ἢ χαρὰ του ἐπὶ τῇ ἐ-
λεύσει τοῦ υἱοῦ του.

Καὶ ἡ κατὰ τὴν ὄδον Ἀγορᾶς οἰκία με-
τέβαλεν ὄψιν.

Τὰ παράθυρα ἄτινα συνήθως ἦσαν κλει-
στά, ἤδη ἠνοίγοντο καὶ ἡ οἰκία ἀπέβαλε
τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο καὶ ὑποπτον. Ἐπὶ
πᾶσι δὲ ὁ Καρβαγᾶν ἀπεφάσισε νὰ κατα-
στήσῃ τὴν οἰκίαν του προσιτὴν εἰς γνω-
ρίμους τινὰς οικογενείας, προσκαλῶν αὐ-
τὰς εἰς ἐσπερίδας ἢ γεύματα.

Πρὸς δὲ τοὺς ὑποδεικνύοντάς πῶς τὴν
ἐκπληξίν αὐτῶν ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ ταύτῃ,
ἔλεγε :

— Δὲν θέλω ἐγώ, τὸ παιδί μου. Εἶνε
νέος, ἔχει ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἐγώ,
μοῦ φαίνεται τὸ σπίτι παράδεισος, ἀλλὰ
αὐτός, θὰ του φαίνεται πολὺ πολὺ σκο-
τεινὸ καὶ πρέπει νὰ φέξῃ λιγάκι : θέλω
νὰ ἔρχωνται κοπέλλες... Αἱ ! αἱ ! ὁ Γιῶρ-
γός μου εἶνε τριάντα ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ
συλλογισθῇ καὶ τὴν ἀποκατάστασιν του...

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ νὰ νυμφεῖται τὸν
υἱὸν του ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν αἰφνιδίως. Ἐ-
λάλει δὲ περὶ τοῦ πράγματος τούτου λίαν
εὐαρέστως καὶ κατεγίνετο ἀνά το βάλῃ
εἰς τὸν δρόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προεξεχες :

Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ Εἰς Χοῖρον

Χαριέστατον Ἀγγλικὸν Διήγημα

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΑΒ'

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ὑποβληθεῖ-
σαν δι' ὕφους ἀδρόφρονος, ὑπὸ τοῦ ἐπῆ-
λδος, δὲν ἠθέλησε ν' ἀποβάλλῃ, ὁ κύριος
δὲ Γεντιλῆ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ νευ-
ρικὸν κίνημα.

— Ποία ἡ ἀνάγκη ; ἀπήντησεν ἀπο-
τόμως. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζητήσω ἀπὸ
τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἐξ ἄλλου τὰ χρήματα
αὐτὰ εἶνε ἰδικά σου, ἀφοῦ σὺ τὰ ἠῦρες.
Σοῦ τὰ χαρίζω.

— Ἀ ! μπᾶ, δὲν εἶνε ἰδικά μου, ἀνέ-
κραξεν εὐθύμως ὁ ἄγνωστος. Δὲν τὰ κα-
ταφρονῶ τὰ χρήματα ὅταν τὰ κερδήσω ὁ
ἴδιος, ἀλλὰ τὰ παληόχαρτα αὐτὰ δὲν
εἶνε γιὰ μένα καὶ θὰ κάμετε πολὺ κακὰ
νὰ τὰ χαρίσετε εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Θὰ
εἴσθε ὅμως πολὺ πλούσιος διὰ νὰ μὴ τὰ
συλλογίζεσθε τόσο πολὺ. . . αἱ, ἀδιάφο-
ρον. . . πιστεύω πῶς θὰ τὸ ἀποφασίσετε,
μαζύ μου...

— Σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶνε ἀνω-
φελές.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα σας ; μὰ τὴν πί-
στι μου ! ὅπως ἀγαπᾶτε, τὸ βέβαιον εἶνε
. . . ὅτι θὰ ἔχετε πάντα τὸν καιρὸν νὰ
ζητήσετε τὰ χαρτονομίσματα. Θὰ πάγω
λοιπὸν μόνος μου νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἀ-
στυνόμον, συνεπέρανεν ὁ ἄγνωστος ἐτοι-
μαζόμενος ν' ἀποχαιρετίσῃ.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἐξέπεμψε στεναγμὸν
ἀνακουφίσεως, διότι ἡ ἀγαθὴ αὕτη κυρία
ἔσπευδε νὰ ἴδῃ περαιομένην τὴν σκηνὴν
ταύτην, ἥτις συνετάραττεν αὐτὴν εἰς μέ-
γιστον βαθμὸν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπειράτο νὰ τηρήσῃ
στάσιν ἀδιάφορον, προσεποιεῖτο ὅμως λίαν
ἀδεξίως.

Ἡ Ἐθρεσία παρετήρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλ-
μούς, ἐν οἷς ἀνεγινώσκοντο ἡ ἀνησυχία
καὶ ἕτερον αἰσθημα βαθύτερον καὶ μᾶλλον
ὀδυνηρὸν.

— Ἀ ! διάβολε ! τώρα τὸ συλλογίζο-
μαι, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ ἄγνωστος, πῶς
αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη !

— Τί λέγεις ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κύ-
ριος δὲ Γεντιλῆ.

— Νὰ τί θέλω νὰ πῶ ! πῶς ὁ ἀστυ-
νόμος θὰ μοῦ ζητήσῃ διὰ σὰς ἕνα σωρὸ
πληροφορίας. Αὐτὸς εἶνε ἕνας πολὺ κα-
λὸς ἄνθρωπος... τὸν γνωρίζω, διότι εἶνε
δέκα χρόνια τώρα πού καθυμαίεις τὸ τμή-
μά του... ἀλλὰ ἡ δουλειὰ του εἶνε νὰ εἶνε
περιεργός... καὶ μάλιστα τώρα ποῦ εἰς
τὴν ἀστυνομία εἶνε ὄλοι στὸ ποδάρι γιὰ
τὴν ὑπόθεσιν τῆς δάμας τῆς πίκας. . .
εἶνε ἀλήθεια πῶς ἔχουν δίκην. Ἀφοῦ
λοιπὸν μάθῃ πῶς ἔχετε τὴν φωτογραφία
θὰ θέλει νὰ σὰς ῥωτήσῃ νὰ μάθῃ μή-
πως αὐτὴ σὰς τὴν ἔδωσε...

Εἶτα, βλέπων ὅτι ἡ νεανία ὠχρία :

— Μπᾶ ! ἀνοησίαις ! ἐπανέλαβε, θὰ
τὴν ἀγοράσατε βέβαια ἀπὸ κανένα φωτο-
γράφον ;... αὐτὸ εἶνε τὸ σωστότερον, δὲν
εἶν' ἔτσι ; ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; ὄλοι οἱ
ἀστυνόμοι εἶνε ἴδιοι... καὶ ὁ δίκός μου,
ὅσο καλὸς καὶ ἂν εἶνε, στοιχηματίζω πῶς
θὰ στείλῃ νὰ σὰς ζητήσῃ. . . καὶ μάλι-
στα ὄχι ἀργότερα ἀπὸ ἀπόψε.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας ἐρόργησεν
ἐπαισθητῶς.

— Καὶ ζεῦρετε ; μὰ τὴν πίστι μου,
δὲν θὰ δώσῃ διαταγὴν σὲ κανένα ὑπηρε-
τη μὲ στολὴν διὰ νὰ σὰς φέρῃ εἰς τὸ
γραφεῖό του.

— Οἱ χωροφύλακες ἐδῶ ! ἀνέκραξεν
ἔντρομος ἡ χήρα.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ σὰς
στείλῃ δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας... θὰ
εἶνε ντυμένοι πολιτικά, γνωρίζονται ὅμως
ἀπὸ τὸν τρόπο τους... καὶ δὲν καλοσυ-
σταίνει τὸ σπίτι εἰς τὸ ὅποῖον οἱ διαβο-
λάνθρωποι αὐτοὶ βάζουν τὸ πόδι τους, χω-
ρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι πολλαὶ φοραὶ
δὲν βάζουν καὶ γάντια γιὰ νὰ τσακώσουν
κανένα. Ὅχι, στὴν τιμὴ μου, ἂν ἦμουν
εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου, δὲν θὰ τοὺς καρ-
τεροῦσα καὶ θὰ ἐπήγαγα εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν τρεχάτος. Μία ὥρα μονάχα θὰ σὰς
χρειασθῇ, διὰ νὰ πάτε ἀπ' ἐδῶ... θὰ γλυ-
τώσετε ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι λεπτά... καὶ
τὸ βράδυ ἠμπορεῖτε νὰ γυρίσετε διὰ νὰ
ἡσυχάσετε ταῖς κυρία, καὶ θὰ ἔχετε καὶ
τὰ χαρτονομίσματά σας. . . δὲν θὰ κρα-
τήσουν παρὰ μόνον τὴν φωτογραφία.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ εἰσώπα, τὰ δια-
ταράττοντα ὅμως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰ-
σθημάτων ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ προσώ-
που του.

— Νομίζω, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε,
ὅτι ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία
Λεκόντ. Εἶνε προτιμότερον νὰ τελειώσῃ
ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Ἡ κόρη μου
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν παρὰ ὅταν
μας εἰπῆτε ὅτι δὲν γίνεται πλέον λόγος
περὶ αὐτῆς. Πηγαίνετε λοιπὸν. Θὰ σὰς
περιμένωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν

θὰ σὰς περιμένωμεν πολύ, διότι πηγαίνω νὰ διατάξω νὰ ζεύξουν εἰς τὴν ἀμαξάν τοὺς δύο καλλιτέρους ἵππους τοῦ σταύλου.

— ὦ! δὲν εἶνε ἀνάγκη, κυρία, εἶπεν ὁ ἀγνώστος. Ἐχω ἀμαξί με τὴν ὥρα, καὶ εἶχα τὴν τύχη νὰ πέσω εἰς τὰ χέρια ἐνὸς ἀμαξηλάτη, ποῦ τρέχει τοῦ διαβόλου. Μὲ τὴν ἀδειάν σας, θὰ χάσωμε περισσότερον καιρὸ ἢ νὰ καρτερέσωμε ὡς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ἀμαξί σας... καὶ ἔπειτα δὲν λογαριάζετε πῶς εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ φανῇ ἀριστοκρατικὸ ἀμαξί ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀστυνομία... Οἱ κλητῆρες δὲν θὰ λείψουν νὰ ἐξετάζουν τὸν ἀμαξῶ σας.

Ὁ λόγος αὐτὸς ἐφάνη ὀρθὸς τῇ κυρίᾳ Λεκόντ, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐπέμεινε.

Ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ παρετήρει τὴν Θηρεσίαν, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ὁποίας ἐνόησεν ὅτι ἦτο σύμφωνος μετὰ τὴν ιδέαν τῆς μητρὸς τῆς. Ἄλλως τε, εἶχε σκεφθῆ καὶ ἐφαίνετο σχεδὸν ἥρεμος.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ἀπλῶς, ἔρχομαι μαζὺ σου, κύριε.

Καὶ θλίψας τὴν χεῖρα, ἣν ἔτεινε αὐτῷ ἢ μέλλουσα πενθερά του, προὐχώρησεν ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν μνηστὴν του, ἥτις ἦτο μᾶλλον αὐτοῦ συγκεκινημένη.

— Ὅτι μὲ συγχωρήσετε, ἐψέλλισε τόσῳ χαμηλοφώνως, ὥστε ὑπὸ μόνῃς αὐτῆς ν' ἀκουσθῇ, θὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξένησα;

— Ναί, ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἡ Θηρεσία, διότι ἐλπίζω ὅτι θ' ἀπολογηθῆς.

— Ἀμφιβάλλεις; Μὲ νομίζεις λοιπὸν ἔνοχον τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κακουργήματος;

— Δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τὸ κακούργημα αὐτό, διέκοψεν ἡ νεανὺς μειδιῶσα, ἐνῶ συγχρόνως οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπληρώθησαν δακρύων, ὅταν ἐπιστρέψετε θὰ ἀπολογηθῆτε εἰς ἐμέ... ὅτι ἐλησμονήσατε... ὅτι σὰς ὑπεσχέθη τὴν φωτογραφίαν μου... καὶ ἐφέρατε ἐπάνω σας τὴν φωτογραφίαν ἄλλης.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε εὐκολον, εἶπε μετὰ ζέσεως ὁ ἑραστής.

Καὶ χαιρετίσας τὴν κυρίαν Λεκόντ, ἔδειξε τὴν θύραν εἰς τὸν ἀγνώστον, ὅστις, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῶν μνηστῆρων, ἴστατο εὐλαβῶς κατὰ μέρος, ἐξ ἀθροφροσύνης δὲ ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος.

Ὁ θεράπων, ὅστις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ εἰς τὸν προθάλαμον, διότι ἡ ἐπίσκεψις διήρκεσε πολὺ, ἀφυπνίσθη αἰφνίως ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, ἔσπευσε νὰ δώσῃ αὐτῷ τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πλῆν του, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγίστη, ὅτε εἶδε τὸν μέλλοντα κύριόν του ἐξερχόμενον ἐν συνοδίᾳ ἀτόμου, ὅπερ οὐδὲν ἐφάνετο ἀνήκον εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν.

Ὁ γηραιὸς θεράπων, ἀκριβῆς εἰς τὸ καθῆκον αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ παρατήρησιν. Μόνον, ὅτε ἠνέφε τὰς κιγκλίδας καὶ εἶδε τὴν ἐπὶ τῆς κρηπίδος σταθεμύσαν ἀμαξάν, ἀπέτεινε

τὴν ἐξῆς φράσιν, ἐν εἴδει εἰδοποιήσεως:

— Νομίζω ὅτι ὁ κύριος θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ πάρῃ τὸν δρόμον τοῦ Ποεντουγιούρ, διότι τὸν χειμῶνα τὸ δάσος εἶνε ἔρημον...

Ὁ νεανίας δὲν τῷ ἀπήντησεν, ἀλλὰ διηυθύνθη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ἀμαξάν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐπέμεινε νὰ βαδίξῃ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ προηγηθῆ.

Παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν ὁμοίων αὐτοῦ, ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ κατακλιθῆ ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς, ἀλλὰ, καίτοι τὸ ψῦχος ἦτο δοιμύ, ἐκάθητο εὐθύς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, κρατῶν τὰ ἦνια ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ τὴν μᾶστιγα ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ὡς ἀμαξηλάτης ἀνήκων εἰς καλὴν οἰκίαν.

Ὁ κομιστής τῶν χαρτονομισμάτων ἔτρεξεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς, ἐβοήθησε τὸν συνοδοιπόρον του νὰ εἰσέλθῃ, καὶ εἶτα ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, πρὸς ὃν εἶπε λέξεις τινάς, ἃς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ οὔτε ἤκουσεν, οὔτε ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ.

Ὁλίγον ἐνδιεφέρετο νὰ μάθῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου δοθεῖσαν διεύθυνσιν, ἀφοῦ ἡ διεύθυνσις αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη ἢ τοῦ ἀστυνόμου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀποφασισμένος νὰ παρουσιασθῆ.

Ὁ ἵππος ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπῆ, ἀμα οἱ δύο ὁδοιπόροι ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς, ἥτις ἐκυλίετο ἤδη ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων τοῦ χωρίου τῆς Βουλώνης.

— Μὰ τὴν πίστι μου! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, διότι δὲν περνοῦμε ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ ὑπῆρέτης σας ἔχει δίκην. Τὸν χειμῶνα, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα, δὲν εἶνε εὐχάριστος δρόμος... πρὸ πάντων ὅταν ἔξῃ κανεὶς εἰς τὴν τσέπη του μεγάλο ποσό.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, ἔχω μαζὺ μου τὸ ρεβόλβερ μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ.

Εὐχαρίστως ἐπεθύμει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν συνοδοιπόρον του ὅτι ἦτο ὠπλισμένος.

— Καλὴ προφύλαξι, ἀκόμη καὶ ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς ἰσὲς κυρίαις, ἀνέκραξεν ὁ συνοδοιπόρος. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὸ πετσί μου νὰ ὑπερασπίσω, γι' αὐτὸ δὲν παίρνω μαζὺ μου ἄλλο ἀπὸ τὰ δύο μου χέρια. Ἀπόψε ὅμως ἔχω περισσότερον ἀπὸ τὸ πετσί μου, ἐπειδὴ κρατῶ πέντε χιλιάδες φράγκα, τὰ ὅποια, ἀλήθεια δὲν εἶνε ἰδικά μου... Δὲν εἶχα ποτέ μου ἰδεῖ τόσα χρήματα.

— Τώρα ὁποῦ εἴμεθα σύμφωνοι, πιστεύω ὅτι, μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας εἰς τὸν ἀστυνόμον, θὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν νὰ δεχθῆς ἐν χαρτονομισμα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὅποια χάρις εἰς σὲ δὲν ἔχασα.

— Ὅχι τώρα, καθὼς σὰς εἶπα καὶ προηγήτερα. Διὰ νὰ κάμῃς τὸ χρέος τοῦ ὁ Γιάννης Πιεδούσης δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δωροδοκίας.

— Πιεδούσης, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας

ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ κακοφώνου τούτου ὀνόματος.

— Ναί, ἔτσι μὲ λέν. Τί τὰ θέλετε; δὲν εἶνε κανεὶς τέλειος! Εἶμαι λιπαστής εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Λεωφορείων. Δὲν εἶνε τέχνη καλὴ, ἀλλὰ ζῶ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀκόμη κάμνω καὶ οἰκονομίαις. Νά, ὅπως μὲ βλέπετε, αὔριον ἠμπορεῖ νὰ καταθέσω χίλια φράγκα εἰς τὸ Ταμειυτήριον... διὰ τὰ παιδιὰ μου... Πρέπει νὰ σὰς πῶ πῶς ἔχω τρία μικρά...

— Δεχθῆτε τὴν προσφορὰν μου, καὶ ἀντὶ χιλίων καταθέτετε δύο χιλιάδες.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη! Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶνε ἱερό, εἶπεν ὁ Πιεδούσης κτυπῶν τὸ θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του. Δὲν θὰ τὸ ἀγγίσω ἐγὼ αὐτό, νὰ εἶσαι βέβαιος! καὶ θέλω νὰ τὸ δώσω μὲ ὅ,τι ἔχει μέσα. Δὲν σὰς ἐμποδίζω ὅμως, παραδείγματος χάριν, προσέθηκε γελῶν, νὰ πληρώσετε τὸ ἀμαξί. Θὰ κάμωμε τοῦλάχιστον τέσσαρες ὥραις, ταῖς δύο ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος ὁ ἀστυνόμος δὲν κάθεται κοντὰ εἰς τὴν εἴσοδο τῆς πόλεως!

— Ποῦ κατοικεῖ λοιπὸν;

— Εἰς τὴν Σιτέ... πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας.

ΛΓ'

— Κατοικεῖς λοιπὸν εἰς τὴν Σιτέ; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ.

— Ἀπὸ ἑπτὰ καὶ δέκα χρόνις, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Σὰς τὸ εἶπα ἐκεῖ κατω, μέσα εἰς τὸ σαλόνι... ἀλλὰ δὲν μὲ ἀκούατε, σχεδόν... καὶ βέβαια! αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω! εἶνε πάρα πολὺ εὐμορφη αὐτὴ ἡ δεσποινίδα.

— Ἀλλά... δὲν μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐργάζεσαι εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Λεωφορείων;

— Ναί, εἶνε ὀλίγον μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τὴν ἀγαπῶ ὅμως τὴν συνοικία μου... καὶ εἶνε εὐτυχία διὰ μένα πῶς κάθωμαι ἐκεῖ, διότι ἀλλῶς δὲν θὰ ἔμεινα εἰς τὴν Μόργα, καὶ δὲν θὰ εὑρισκα τὸ πορτοφόλι, καὶ σὺς δὲν θὰ ξαναβλέπατε ταῖς πέντε σας χιλιάδες φράγκα. Ἀλήθεια! ποῖαν ὥραν ἐπήγατε εἰς τὴν Μόργα;

— Κατὰ τὰς τρεῖς, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ νεανίας.

— Τὴν ἴδια ὥρα ποῦ πῆγα κ' ἐγώ. ἠμπορούσαμε νὰ βρεθοῦμαι ἐμπρὸς στὸ ὑελωτό. Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ σὰς ἐβλεπα, χωρὶς νὰ ἠμπορέσω, ὅπως καὶ προηγήτερα, νὰ σὰς ἀναγνωρίσω... δὲν θὰ εἴσθε ντυμένος ὅπως τώρα... Ἐβάλετε τὰ καλὰ σας, διὰ νὰ ἔλθετε νὰ ἰδῆτε ἐκεῖνις ταῖς κυρίαις...

— Ναί, πῆγα εἰς τὸ σπίτι ν' ἀλλάξω φρεμάτα... καὶ τότε παρετήρησα ὅτι μοῦ ἔλειπε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

— Αὐτὸ θὰ σὰς ἔκαμε νὰ λυπηθῆτε πολὺ. Διὰ βολῆ! Ἄν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἔκαμνα ἀμέσως τὴν καταγγελία μου.

— Δὲ εἶχα καιρὸν... διότι μ' ἐπερίμενον εἰς τὴν Βουλώνην.

— Σωστό. "Όταν εἶνε κανεὶς ἐρωτευ-
μένος ... καὶ πλούσιος ἀκόμη ... βιάζεται
περισσότερο νὰ ἰδῆ τὴν ἀγαπητικιά του,
πρὸς νὰ τρέξῃ γιὰ τὰ χρήματά του ...

Ἄντι ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρη-
σιν ταύτην, βασιζομένην ἐπὶ τῆς ἀνθρω-
πίνης καρδίας, ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ ἀπε-
σύρθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης, καὶ ἐ-
φάνη διατεθειμένος νὰ διακόψῃ τὴν συν-
διάλεξιν, ὅπερ ὅμως οὐδόλως συνεφώνει
πρὸς τὰ σχέδια τοῦ Πιεδούσης, ὅστις ἀ-
φνης ἀνέκραξεν :

— "Α! τώρα τὸ συλλογιζομαι ... σὰς
ἐσπρωχνε ἀκόμη καὶ ἓνας λόγος διὰ νὰ
μὴ κάμετε τίποτε ... διότι εἴχατε ὑπο-
ψίας μήπως σὰς στενοχωρήσουν διὰ τὴν
φωτογραφία ...

— Ἐγὼ! ποσῶς! ἀπεκρίθη ζωνρῶς ὁ
μνηστὴρ τῆς Θηρεσίας. Δὲν εἶνε ἐμποδι-
σμένον νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν φωτογραφίαν.

— Ἄν ἦτο ἡ φωτογραφία καμμίας
τυχαίας, αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο τίποτε, οὔτε
θὰ ἐφρόντιζε κανεὶς ... ἡ φωτογραφία ὅ-
μως τῆς γυναίκας ποῦ ἐμαχαίρωσαν καὶ
τὴν ἐβαλλαν μέσα σὲ μιὰ κάσσα, καὶ τὴν
ὁποῖαν κανεὶς δὲν γνωρίζει ... &! αὐτὸ
εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ ἐνδιαφέρει.
"Ω! ἔξυρῶ καλά, εἶπε γελῶν ὁ Πιε-
δούσης, πῶς δὲν ἐκουβαλοῦσατε ἐσεῖς τὴν
κάσσαν, ἀφοῦ λέν' πῶς αὐτὸς ποῦ τὴν ἐ-
κουβαλοῦσε ἤταν ἕνας βουβός ... καὶ ὅτι,
χωρὶς κομπλιμέντα, τοῦ λόγου σὰς ὁμι-
λεῖτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Πάντα ὅμως
εἶνε ὄχληρὸν νὰ δίνῃ κανεὶς ἐξηγήσεις εἰς
τὴν ἀστυνομίαν, μάλιστα εἰς τὴν θέσι
σας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, οἱ ἀστυνο-
μικοὶ ὑπάλληλοι εἶνε πολλοὶ δύσπιστοι...
Μπορεῖτε νὰ τοὺς λέγετε ὅτι τὴν εὐρή-
κετε αὐτὴ τὴν φωτογραφία, ἢ ὅτι σὰς
τὴν ἔδωσαν ... αὐτοὶ δὲν θὰ τ' ἀκούσουν
αὐτὰ ...

Ἐνῶ ὁ συνοδοιπὸρος αὐτοῦ ἐξέφραζε
τὰς ἥμισυ παραμυθητικὰς ταύτας σκέ-
ψεις, ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἐγκατέλι-
πε τὴν ἀδιαφορὸν στάσιν του.

Ἦρχισε νὰ διερωτᾷ ἑαυτὸν ἐὰν ὁ ἄν-
θρωπος οὗτος δὲν ὠμίλει αὐτῷ οὕτω, πρὸς
τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κάμῃ ἐμμέσως προ-
τάσεις συμβιβασμοῦ. Οἱ δισταγμοί, ὧν
ὁ Πιεδούσης ἔκαμεν ἐπιδειξίν ἐνώπιον τῆς
κυρίας Λεκόντ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν
ἦσαν ἴσως ἢ προφυλάξεις, ἀς ἐλάμβανε
δι' ἐνδεχομένην ἀκριτομυθίαν, καὶ ὅτι ἐ-
ζήτηι μόνον καὶ μόνον νὰ πωλήσῃ τὴν
σιωπὴν του, ἢ κρεὶ δὲ οὐδεὶς μάρτυς νὰ
παρευρίσκετο κατὰ τὰς διαπραγματεύ-
σεις των.

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου
Λεκόν, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι δίδει μεγάλην
σπουδαιότητα εἰς ὅ,τι ἔλεγεν, ἢ ὑπόθεσις
δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ ὄχληρὰ! Εὐρίσκομαι
καθὼς γνωρίζεις, εἰς τὰς παραμονὰς τῶν
γάμων μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ,
καὶ ἐὰν ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε συνεπειὰς,
θὰ εὐρισκόμην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χάσω
ἐν συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ πολὺ.

— Διὰ μίαν τρέλλαν! διὰ ἕνα τίποτε!
ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης μετὰ πεποιθήσεως.

— "Ὡστε ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τὰ πράγ-

ματα νὰ μείνουν ἕως ἐδῶ. Σὲ παρεκάλεσα
νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον μὲ
ὅ,τι περιέχει ...

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φωτογραφία, νομί-
ζω, διέκοψε γελῶν ὁ ἀγαθὸς Πιεδούσης.

— Βέβαια, σοὶ ἀφίνω ὅμως τὰ ἄλλα,
καὶ μάλιστα, πέντε χιλιάδες φράγκα εἶνε
ὀλίγα ... Εἶμαι πλούσιος, καὶ ἐντὸς ὀλί-
γου θὰ γείνω πλουσιώτερος, διότι μὲ τὴν
δεσποινίδα Λεκόντ λαμβάνω μεγάλην
προίκα ... Σὺ, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶσαι
δυστυχῶς ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεσαι
διὰ νὰ ζήσης... καὶ ἔχεις τρία παιδιά ...
Ἄν ἐτριπλασιάσῃς τὸ ποσὸν θὰ ἐξησφαλί-
ζετο τὸ μέλλον των ... καὶ εὐχαρίστως
θὰ τὸ κάμω, ἂν παραδεχθῆς νὰ μοῦ ἐπι-
στρέψῃς τὴν φωτογραφίαν.

— Δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα! ὦ-
ραῖο πρᾶγμα! ἀνέκραξε στεναζῶν ὁ οἰκο-
γενειάρχης.

— Δὲν τὰς ἔχω ἐπάνω μου, ἐπανελάβε
μετὰ προθυμίας ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ἀλλὰ
θὰ σοὶ δώσω τὴν διεύθυνσίν μου, καὶ ἂν
αὔριον εἰς τὰς τέσσαρας μοὶ φέρῃς τὴν φω-
τογραφίαν, θὰ σοῦ τὰς μετρήσω.

— Δηλαδή θὰ μοῦ μετρήσετε μόνον
δέκα χιλιάδες φράγκα, ἀφοῦ τώρα κρατῶ
τὰς πέντε.

— Θέλεις νὰ γείνῃς εἰκοσι τὸ ὄλον;
Πρὶν ἀπαντήσῃ ὁ Πιεδούσης εἰς τὴν
ἐπαγωγὸν ταύτην πρότασιν, ἡ θύρα τῆς
ἀμάξης ἠνεώχθη, καὶ ὁ ὑπάλληλος τῶν
διαπυλίων τελῶν ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν,
ἀναφωνῶν τὸ σύνθημα :

— Δὲν ἔχουν τίποτε νὰ δηλώσουν οἱ
κύριοι ;

— "Ὁχι, ἐπιθύρῃσεν ὁ νεανίας, ἐξαλλος
ἐξ ὀργῆς ἐκ τοῦ ἀπροόπτου τούτου, ὅπερ
διέκοπτεν αὐτὸν τῶσον ἀκταλλήλως.

— Μπᾶ! ἐφθάσαμεν εἰς τὰ περιχώρα!
ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης. Πόσον γρήγορα
περᾶς ὁ καιρὸς μὲ τὴν ὁμιλίαν. Ἐνόμιζα
πῶς εἶμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Βουλώνην.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπαλλήλου
εἶχε γείνει μόνον διὰ τὸν τύπον, ἡ ἀμάξα
μόλις στιγμὰς τινὰς ἐσταμάτησεν. Ὁ ἀ-
μαξηλάτης ἐμαστίγωσεν ἐκ νέου, ὁ δὲ
ἵππος ὤρμησεν ἀπὸ ρυτῆρος πρὸς τὴν μα-
κρὰν καὶ εὐρεῖαν ὁδόν, ἣτις καταλήγει
εἰς τὴν θύραν τοῦ Σαίν-Κλου, καὶ ἣτις
εἶνε ἡ ἐξακολούθησις τῆς κρηπίδος τοῦ
Παύ.

Ἡ ὥρα δὲν ἦτο προκεχωρημένη, διότι
τὰ ἐργαστήρια καὶ πρὸ πάντων τὰ οἰνο-
πωλεῖα ἦσαν ἀκόμη ἀνοικτὰ.

Τὸ μονότονον τοῦ δρόμου τῆς Βουλώ-
νης διεδέχθη ἡ κίνησις πολυπληθοῦς συν-
οικίης.

Ἐὰν ὁ κομιστὴς τῶν χαρτονομισμάτων
συνέλαβε φόβους διὰ τὰ χρήματτα, ἅτινα
ἐκράτει, οἱ φόβοι οὗτοι διεσκεδάστησαν
ἤδη.

— Λοιπόν! εἶπεν αὐτῷ ὁ κύριος δὲ
Γεντιλῆ, εἶμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀλή-
θεια; αὔριον θὰ ἀνταλλάξῃς αὐτὴν τὴν
φωτογραφίαν μὲ ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἐξα-
σφαλίξῃς τὴν τύχην τῶν παιδιῶν σου ...
καὶ ἀπόψε ἀντὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἀ-
στυνόμον, θὰ εἰπούμε νὰ μᾶς ἴσῃς εἰς τὸ

σπίτι μου ... θὰ ἰδῆς ποῦ κατοικῶ, καί...

— Ναι, διέκοπεν ὁ Πιεδούσης, τὸ κα-
ταλαβάνω καὶ θὰ τὸ ἔκανα μὲ εὐχαρί-
στησί μου αὐτὸ ποῦ μοῦ προτείνετε ... ἂν
δὲν ἐφοβόμουν μὴν ἐνοχοποιηθῶ.

— Πῶς θὰ ἐνοχοποιηθῆς; Κανεὶς δὲν
θὰ μᾶθη ...

— Μπᾶ! ὅλα τὰ μαθαίνουν ἀμέσως.
Αὐτὴ ἡ διχθολο-φωτογραφία μοῦ χαλᾷ
ὅλα τὰ σχέδια ... Ἄν ἤθελα φανερωθῆ,
ὅτι τὴν εἶχα ἔς τὰ χέρια μου, καὶ ὅτι
σὰς τὴν ἔδωσα, θὰ τὴν ἔχω ἀσχημα.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου
νὰ τὴν κάσω ἐμπρὸς σου. Πίστευσε δὲ
ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν
κρατήσω. Μοῦ κοστίζει ὡς τώρα πολὺ
ἀκριβᾶ.

— Δὲν λέγω ... δὲν λέγω... ἀλλὰ εἶνε,
καθὼς σὰς εἶπα, φοβοῦμαι τὴν ἀστυνο-
μία ἄν τὴν φωτιά ... καὶ γιὰ ἕνα ἐκα-
τομμύριο δὲν θέλω νὰ μπλέξω σὲ καμμιά
στραβόδουλειά... αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία καί...
ἀποφασιστικά ...

— Λοιπόν ;

— Ἀποφασιστικά, δὲν δέχομαι. Τόσῳ
τὸ χειρότερον διὰ τὰ παιδιά μου.

— Δὲν δέχεσαι ; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ
Γεντιλῆ διὰ φωνῆς ὑποκόφου.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ναι. Καὶ μὲ
αὐτὸ θὰ εἶμεθα ἀκόμη καλλίτεροι φίλοι
καλλίτερα εἶν' ἔτσι.

Ὁ Πιεδούσης ὠμίλει ἔτι, ὅταν εἰς τὴν
λάμπην φανοῦ τινος, πρὸ τοῦ ὁποῖου διήρ-
χετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ἀμάξα,
εἶδε νὰ λάμπῃ ἡ σωλὴν πολυκρότου, ὅπερ
ἡ μνηστὴρ τῆς Θηρεσίας ἔθεσε πρὸ τῆς
ρινὸς του, κράζων :

— Δός μοι τὴν φωτογραφίαν, ἢ εἶσαι
χαμένος.

— Πρόσεχε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Πιεδού-
σης, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ, θὰ χαλάσῃς
ὅλην τὴ δουλειά.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ κατεπράδνε τὴν
ὀργὴν τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ, ὅστις ἐτα-
πείνωσε τὸ ὕπλον αὐτοῦ.

— Σκέψου λοιπὸν πῶς δὲν εἶμεθα ἐδῶ
σὲ κανένα δρόμον ἔρημο, ἐπανελάβε μετὰ
θαυμασίας ψυχραιμίας ὁ ἱκανὸς ἀστυνομι-
κὸς πράκτωρ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μοῦ
τινάζετε τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα!
Θ' ἀκουσθῆ ὁ πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἀμα-
ξᾶς θὰ σταματήσῃ ... Μὲ γνωρίζει, αὐτὸς
ὁ ἀμαξᾶς... κάθεται εἰς τὸ ἴδιο τμήμα ...
ὁ κόσμος θὰ συναχθῆ ... οἱ κλητῆρες θὰ
τρέξουν ... θὰ σὰς συλλάβουν καὶ θὰ σὰς
καθήσουν μέσα, καὶ τὰ λοιπὰ ... Τότε
δὲ θὰ εἶνε ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς
πρώτης, διότι ἡ φωτογραφία τῆς σκοτω-
μένης γυναίκας θὰ σὰς βλάψῃ περισσό-
τερο.

— Τὸ ἔκαμα μόνον διὰ νὰ σὲ τρομά-
ξω, ἐψέλλισεν ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Λεκόν,
ἔσφαλλα... ἀλλὰ καὶ σὺ ἐθύμωσες πολὺ...

— Θὰ ἡσυχάσῃς ὅταν φθάσωμε εἰς τὸν
ἀστυνόμον. Θὰ ἰδῆς πόσον γρήγορα θὰ
μᾶς τελειώσῃ. Εἶνε σωστὸς ἄνθρωπος, καὶ
δὲν θὰ σὰς βραχνίσῃ πολλὴν ὥρα. Σχη-
ματίζει κανεὶς ἔτσι κακὴν ἰδέαν διὰ τὰς
ἀνακρίσεις, καὶ ὅταν τὸν βάλουν ἐμπρὸς,

τότε καταλαβαίνει ότι δεν είναι μεγάλο πράγμα.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ὁ νεανίας εἰς τὰς παραινήσεις ταύτας, ἐκφρασθεῖσας διὰ τοῦ ἐπαγωγῶ ἑκείνου ὕφους, ὅπερ μεταχειρίζονται, ὅπως καταπεισῶσι παιδίον ἔν' ἀφεθῆ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν ὀδοντοιατρὸν.

Ἐπανέθεσε τὸ πολύκροτον εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν συνοδοιπόρον του, καὶ ἐτήρησε σιγὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου.

Ἀναμφιβόλως εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τῆς ὀχληρᾶς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐξηγηθῆ μετὰ τοῦ ἀστυνόμου, καὶ ἤδη προσεχεδίαζεν ἀπολογία, ἣν ὅμως οὐδὲν ἄλλως διηυκόλυνον αἱ πρὸ μικροῦ παραφοραὶ του.

Ὁ ἵππος, ὅμοιος τοῦ ὁποίου σπανίως ζευγνύεται εἰς τὰς ὑπ' ἐνοίκιον ἀμαξίας τῶν Παρισίων, διέτρεξε διὰ τὰχύτητος σιδηροδρόμου τὴν ἀπέραντον τῶν κρηπίδων γραμμὴν, ἔλαβε τὴν Νέαν Γέφυραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν κρηπίδα τοῦ Ὁρολογίου, ἔστρεψεν ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιά, διελθὼν δι' εὐρείας θύρας, καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τινος διαδρόμου, οὐτινος ἢ εἰσοδος ἐφυλάσσετο ὑπὸ δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων.

— Ἐφθάσαμε, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ὁ Πιεδούσης ἀνοίγων τὴν θυρίδα καὶ πηδῶν ἐλαφρῶς ἐκτὸς τῆς ἀμαξίας.

ΛΔ'

— Μοῦ εἶπες ὅτι πηγαίνομεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις, βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθησεν ἡ ἀμαξία.

— Εἶνε τὸ ἴδιο, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Πιεδούσης, εἴμεθα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ νεανίας ἔρριψε βλέμμα ἐκτὸς τῆς ἀμαξίας, εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, τὴν σκοτεινὴν διόδον, τὰς ὑψηλὰς οἰκοδομὰς, αἵτινες περιέβαλλον τὴν ὀδονηρὰν ταύτην διαβάσαι καὶ ἐρίφθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπὶ τέλους ἠννόησε τὰ πάντα.

Ὁρμενφύτως ἔτρεξεν ἵνα φύγῃ ἐκ τῆς ἐτέρως θυρίδος, ἀλλ' αὕτη ἐφυλάσσετο ὑπὸ ρωμακλέου ἀνδρός, ὅστις ἦτο ἀπλῶς ὁ Πήγασος μετῆμφισμένος εἰς ἀμαξηλάτην.

— Θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω νὰ κατεβῆτε; ἐπανέλαβεν ὁ ἀβρόφρων Πιεδούσης.

Ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος, ἡ δὲ ἀτίμως ἐνώπιόν του, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τρομεροῦ ἑκείνου διαδρόμου. Ὅθεν ἀντὶ νὰ δεχθῆ τὴν φιλόφροναν πρόσκλησιν τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ, ὁ μνηστῆρ τῆς Θηρεσίας ἀνηρέυνθη βιαίως εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Μὴ κουράζεσαι, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὅστις ἐμάντευσε τὸ σχέδιον τοῦ νεανίου, διότι τὸ ρεβόλβερ σὰς δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν τσέπη σὰς. Σὰς τὸ ἐπῆρα εἰς τὸν δρόμον, πλησίον εἰς τὴν Γέφυρα τῆς Γρυνέλλης καὶ εἰς τὴν Γέφυρα τῆς Ὑένης. Βέβαια! καταλαβαίνετε... ἔβλεπα

πῶς εἶχατε τὴν διάθεσιν νὰ κάμετε ἀνοησίαις μὲ αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, καὶ ἔκαμα πολὺ φρόνιμα νὰ σὰς τὸ πάρω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε.

— Δὲν ἔχω πλέον οὔτε τὸ μέσον ν' αὐτοκτονήσω, ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ.

— Πάμε, ἀγαπητὲ κύριε, σὰς περιμένουν, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης διὰ μειλιχίου ὕφους.

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τὸν ἀρχηγόν μου, ὁ ὅποιος εἶνε ἀστυνόμος... ὄχι τοῦ τμήματός μου, εἶνε ἀλήθεια... αὐτὸ ὅμως δὲν πειράζει.

— Εἶσαι λοιπόν;...

— Ὑπάλληλος τῆς ἀσφαλείας, εἰς τὰς διαταγὰς σὰς.

— Ἀθλίε!

— Ἐχετε ἄδικον νὰ μὲ ὑβρίζετε, ἐπειδὴ ἐγὼ σὰς μετεχειρίσθηκα μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τσακώσω ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικίαν σὰς...

Ὁ Πιεδούσης ἐκαυχᾶτο ὀλίγον, διότι, καίτοι εἶχε φέροι μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Πήγασον, ὅπως τὸν συνδράμῃ, θ' ἀπῆντα ὅμως δυσκολίας, ἵνα συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ ἐντὸς οἰκίας φυλασσομένης ὑπὸ πολυαριθμῶν πιστῶν ὑπηρετῶν, ὥστε, ἐὰν εὐρέθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῆ τὸν δόλον, ἔπραξε τοῦτο διότι εἶχε τοὺς λόγους του.

Ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου τοῦ περὶ πτέρου ἦτο δι' αὐτόν, ὅτι διὰ τὸν Ναπολέοντα ἡ νίκη τοῦ Ὁστερλίτζ, ἐπεθύμει δὲ κυρίως ν' ἀπολαύσῃ μόνος, ἄνευ οὐδεμιᾶς συμμετοχῆς, τὴν δόξαν καὶ τὸ κέρδος αὐτῆς. Τὰ σχέδια του εἶχον ἐπιτύχει, καὶ αὐτὸς ἔπλεεν ἐν τῇ χαρᾷ.

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, οἵτινες ἠγνόουν τὰ κατ' αὐτόν, ἐξεπλάγησαν ἰδόντες νέον τόσῳ ὠραῖον καὶ ὑπερήφανον νὰ ὀδηγῆται, ἐν τῷ μέσῳ δύο κλητήρων, εἰς τὸ πταισματοδικεῖον, ἢ εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, ἢ εἰς τὴν Ροκέταν.

Ὁ δυστυχὴς ὑπέμενε ἤδη τὴν κατὰ πρῶτον ἐκμηδενίσασαν αὐτόν συγκίνησιν, καὶ διέβη ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ βλέμμα εὐσταθές, παρκαλουθούμενος κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ Πιεδούση καὶ τοῦ Πήγασου.

Ἡ ἀμαξία, ἣν εἶχον ἐνοικιάσει παρὰ τινος φίλου των, ἐφυλάσσετο ὑφ' ἐνός μόνου κλητῆρος.

Ὁ διαδρόμος καὶ αἱ περίξ αὐτοῦ οἰκοδομαί, εἶχον προσφάτως οἰκοδομηθῆ. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὸ ἀρχαῖον κτᾶστημα τῆς Ἀστυνομίας ἀνοικοδομήθη πρὸ ὀλίγων χρόνων. Τὰ εἰδεχθῆ ἐρείπια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα, ἐξηφρανίσθησκν καὶ ἀντικατεστάθησκν ὑπὸ οἰκοδομῶν μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ.

Ἡ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας ὀδηγοῦσα κλίμαξ εὐρίσκειται πρὸς τ' ἀριστερά, εἰς τὸ βάθος διαδρόμου τινός, ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται τὰ δωμάτια τῶν ἐπιθεωρητῶν,

εἶνε δὲ κλίμαξ ἐλικοειδῆς, ἥς αἱ πλεῖσθαι βαθμίδες δὲν ἐφθάρησαν ἔτι ἐκ τῆς ἀνεαῦου διαβάσεως τῶν κκούργων πάσης κατηγορίας.

— Δεῖξατέ μου τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ.

— Περάσετε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης, εἶνε εἰς τὸ πρῶτον, τὸ κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς σὰς.

Ὁ Λουδοβίκος διήλθεν, ἤδη δὲ ἐξήγει διατί ὁ συνοδοιπόρος του προσεπαθεὶ πάντοτε νὰ εὐρίσκηται ὀπισθὲν του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες περιπατοῦσι πάντοτε ὀπισθεν τῶν συλληφθέντων, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτηρῶσιν αὐτοὺς ἀσφαλέστερον. Ἡ ἀβροφροσύνη αὐτῶν εἶνε πρόνοια.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου ὁ Λουδοβίκος ἀπῆντησε μέγαν προθάλαμον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον τρεῖς ὑπηρεταὶ τοῦ γραφείου, δύο γέροντες καὶ εἰς νέος.

Τὰ ἐπιπλα τοῦ θαλάμου τούτου συνίσταντο ἀπλῶς εἰς μίαν ἐστίαν, μίαν τράπεζαν καὶ δύο ἀθλίως καταστάσεως ἀνάκλιτρα. Ἐν τῶν δύο τούτων καθισμάτων ὁ Πιεδούσης προσέφερον εἰς τὸν δεσμώτην του, ὅστις ἐκάθησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἡσθάνετο ἑαυτὸν συλληφθέντα ἐντὸς τροχρῶν μηχανῆς, κατὰ τῶν ὁποίων ἦτο ἀνωφελὲς ν' ἀντιπαλαίῃ καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ προετοιμάσῃ τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ Πήγασος δὲν ἐτόλμησε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἔτερον κάθισμα, ἀλλ' ἔμεινε ἐπισκοπῶν, πρὸ τῆς θύρας τῆς κλίμακας, διὰ τὴν ἀπίθανον περίπτωσιν, κατ' ἣν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ θὰ συνελάμβανε τὴν ἰδέαν νὰ δραπετεύσῃ.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ γραφείου οὐδὲν ἔπαράχθησκν, ἔβλεπον δὲ μετ' ἀδιαφορίας τὸν καλοῦ ἐξωτερικοῦ νεανίαν, ὃν συνώδευον οἱ χωροφύλακες. Ὁμοίους τοιούτους εἶδον πολλοὺς.

Ὁ Πιεδούσης ἠρώτησεν αὐτοὺς ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἦτο μόνος, ἐπὶ δὲ τῇ καταφραστικῇ ἀπαντήσῃ αὐτῶν, εἰσῆλθεν ἐν ἐτέρῳ ἀντιθαλάμῳ, ὅστις διαχωρίζει τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὑπηνέφξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τούτου, καὶ ἐπὶ βλέμματι τοῦ ἀρχηγοῦ, εἰσῆλθε καὶ ἔστη μετὰ σεβασμοῦ.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀπησχολημένος εἰς ἀναδίφησιν ἐγγράφων τινῶν.

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, εἶνε νέα καὶ πολλὰ μάλιστα.

— Τότε ὠμίλει γρήγορα, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

Ὁ Πιεδούσης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ περιβόητον χαρτοφυλάκιον, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου, λέγων:

— Νὰ νέα, καὶ νέα πρώτης, δὲν πιστεύω νὰ μὴ ἔξέρω τί μοῦ γίνεται.

— Τί εἶν' αὐτά; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς ἀνοίγων τὸ χαρτοφυλάκιον. Χαρτονομίσματα; Μήπως παίρνεις τὸ γραφεῖόν μου διὰ γραφεῖον ἀπωλεσθέντων πραγμάτων;

— Κυττάζετε καλά, ἀρχηγέ.

— Δύο ὀνόματα ἐπὶ ἑνὸς φακέλλου. «Πρὸς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ, παρὰ τῆ κυρία Λεκόντ. Βουλευθάρτον τῆς Τετάρτης Σεπτεμβρίου, εἰς Βουλώνην». Γνωρίζω ἕνα Γεντιλῆ, ἢ αὐτοκαλούμενον τοιουτοτρόπως... ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνακατευμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ... Δὲν ἠθέλησεν... Ἐξηγήσου καλλίτερα, ἀντὶ νὰ μοῦ παρουσιάσῃς αἰνίγματα νὰ λύω.

— Κυττάξετε τὴν φωτογραφία, ἀρχηγέ... τὴν φωτογραφία...

— Καὶ λοιπόν! τί, τὴν φωτογραφίαν; Ἄ! διάβολε! ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς δολοφονηθείσης γυναικός!

— Ἀπαράλλακτη, ἀρχηγέ.

— Καὶ ποῦ ἦρες αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον;

— Εἰς τὴν τσέπη ἑνὸς Ἀγγλου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου συνελήφθη εἰς τὴν Μόργαν, εἰς τὰς τρεῖς ἐπάνω κάτω.

— Καὶ ἔρχεσαι τώρα νὰ μοῦ τὸ ἀναγγεῖλῃς; ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Καὶ διατί δὲν μοῦ ἔφερες τὸν ἀνθρωπον, χωρὶς νὰ χάσῃς οὔτε στιγμήν!

— Ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε τώρα εἰς τὸ κρατητήριον.

— Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ εἶνε, καὶ θέλω...

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὸν ἐξετάσετε.

— Ἦ εἶσαι τρελλός, ἢ μὲ περιπαίζεις;

— Ὅθ' σὰς εἰπῶ, ἀρχηγέ. Αὐτὸς εἶνε ἕνας κλέπτης τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον εἶχα παραμονεύσει ἐμπρὸς ἔς τὸ ὑέλωτό, εἰς τὴν Μόργαν.

— Καὶ τὸν ὁποῖον ἀφῆσες νὰ σοῦ διαφύγῃ! Αὐτὴν τὴν φοράν, παιδί μου, ἐξεχειλίθησε τὸ ποτήρι, καὶ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν εἶσαι πλέον τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸν ἀφῆσα νὰ μοῦ φύγῃ, εἶνε ἀλήθεια... ἀλλὰ τὸν εὗρηκα πάλιν... Αὐτὸ δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον πρᾶγμα... τὸ ὄνομά του ἦτο γραμμμένο ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί...

— Τότε, εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ;

— Ναί, ἀρχηγέ. Μάλιστα ἀνεγνώρισε πῶς τὸ πορτοφόλι ἦτο ἴδιόν του... καὶ ὅταν τοῦ εἰδείξῃ τὴν φωτογραφία ἔκαμε κᾶτι μούτρα! ὦ! κᾶτι μούτρα!

— Τέλος πάντων! τὸν κρατοῦμε! διότι πιστεύω ὅτι ἔθεσες φρουρὰν εἰς τὴν θύραν του.

— Ἐκαμα καλλίτερ' ἀπ' αὐτό, ἀρχηγέ. Τὸν κατάφερα νὰ ἔλθῃ μαζί μου νὰ σὰς ἰδῇ.

— Πῶς; εἶνε ἐδῶ;

— Εἰς τὸ δωμάτιό σας, ἀρχηγέ. Ὁ Πήγασης τὸν φυλάγει.

— Αὐτό, παιδί μου, εἶνε θαυμάσιον! Καὶ ἔκαμες μόνος σου αὐτὴν τὴν ἐργασίαν;

— Μόνος μου, ἀρχηγέ. Δὲν ἔλαβα ἀνάγκην ἀπὸ τὸν κύριον Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἔξερει τίποτε ἀπὸ αὐτά.

— Πῶς τὰ κατάφερες;

— ὦ! μὲ τὸ γλυκό. Εὗρηκα τὸν φίλον εἰς τὸ σπίτι αὐτῆς τῆς κυρίας Λεκόντ, ποῦ θὰ στεφανωθῇ τὴν κόρην. Αὐτοὶ εἶνε ἀνθρωποὶ πολὺ πλούσιοι. Διὰ νὰ μὲ δεχθῶν, τοὺς διηγήθηκα ὅτι εὗρηκα ἕνα πορτοφόλι, γεμάτο ἀπὸ χαρτονομίσματα καὶ τοὺς τὸ ἐπήγαίνα. Αὐτὸ εἶνε παλιὸ στρατήγημα ἴδιόν μου, ἀσφαλτο. Ἐπειτα ἐπροσποίηθηκα ὅτι φοβοῦμαι μὴν ἐνοχοποιηθῶ διὰ τὴν φωτογραφία, καὶ εἶπα ὅτι δὲν θὰ τὸ δώσω παρὰ εἰς τὸν ἀστυνόμον. Τὰ ἔστριβε κάμπωση ὦραν, ἀλλὰ τέλος πάντων ἦλθεν. Ἡ ἀρραβωνιστικιά του τὸν περιμένει ἀπόψε. Ἡ κῦμένη! Ὅθ' ἀκόμη ὅμως καλὰ νὰ γυρέψῃ ἄλλον ἀνδρα.

— Εἶνε παράδοξον πῶς συγκατετέθη νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ἂν εἶνε ἔνοχος.

— Ἄν εἶνε ἔνοχος, ἀρχηγέ! ὦ! δι' αὐτὸ εἶμαι πάρα πολὺ βέβαιος. Κατάλαβα τὰ γένειά του, τὰ φρούδια του, τὸ παλτό του, τὰ στακτιὰ καστορένια γάντια του καὶ τὴν φωνή του. Εἶνε ὁ ἴδιος, ὁ κατεργάρας ποῦ μοῦ ἔπαιξε τὸ παιγνίδι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Τότε, θὰ σὲ ἐκατάλαβε καὶ αὐτός;

— Ποτὲ ἴστων κόσμον. Τὴν νύκτα ἐκείνη ἤμουν ἴσων μάγκα, καὶ σήμερα εἶμαι ἴσων πολίτης, μὲ διαφορετικὸν μούτρο.

— Βέβαια. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ.

Πήγαίνα νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, Πιεδούση, καὶ λογάραζε, γέρω μου, ὅτι θὰ λάβῃς καλὴν ἀμοιβήν. Σήμερα ἐδούλευσες καλὰ, καθὼς καὶ ἐγώ.

— Ἀμοιβήν! δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῶ, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἂν καὶ... πρέπει νὰ σὰς τὸ εἰπῶ... ὁ κύριος Τολβιάκ μοῦ ὑποσχέθηκε καλὴν... μὰ καλὴν... χίλια φράγκα...

— Λοιπόν! θὰ τὰ κάμῃς δύο χιλιάδες, ἀπῆντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Τὰ ἐκέρδησες μὲ τὸν κόπον σου... καλλίτερον ἀπὸ τὸν Τολβιάκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκέρδησε τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ, διότι δὲν ἔκαμεν εἰς ὅλα αὐτὰ μεγάλα πρᾶγματα. Ἐὰν ὁ γέρων Λεκὸν ἐλάμβανε μέρος, δὲν θὰ εἶχαμεν ἀνάγκην ἀπὸ τυχίας συμπτώσεις, ὅπως ἐκείνη ἢ ὁποῖα σὲ ἔσπρωξε νὰ συλλάβῃς τὸν δολοφόνον.

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀρχηγέ. Ὁ κύριος Λεκὸν εἶνε δάσκαλος ὄλων μας, καὶ ὁποῖος ὑπρέτησε ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτόν, ἤμπορεῖ νὰ πῆσῃ ἔς τὴ φωτιὰ διὰ τὸ χατήρι του.

— Ὅθ' ἐκπλαγῆ πολὺ, ὅταν αὔριον ὑπάγω νὰ τοῦ διηγήθῶ τὴν σύλληψιν. Ὅσον διὰ τὸν Τολβιάκ, αὐτὸς ἤμπορεῖ ἀκόμη νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ, διότι, εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ θὰ ὑπερασπισθῇ ὅσον ἤμπορεῖ, καὶ θὰ ἔλαβεν ἕως τώρα τὰ μέτρα του. Δὲν θὰ περιορισθῶμεν εἰς μόνην τὴν ἀνάκρισιν, καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν προτιήτερη ζωὴ τοῦ νέου... εἶνε νέος, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

[Τέλος]

Ὁ Ἀρακὴλ ἐπερίμενε ἴλιγγ ὦρα καὶ ἔπειτα εὐθύς μὲ μίαν:

— Δὲν εἶπες, στρατηγέ, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει μίαν περιουσίαν;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γκάρνητων δὲν ἀπῆντησε:

— Αὐτὴν τὴν περιουσίαν ἔρχομαι νὰ σοῦ τὴν ζητήσω, εἶπε, τὴν ἐκέρδισα.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια κατσοφιασμένα καὶ ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἂν ἄκουε καλὰ, ἐνῶ ὁ Ἀρακὴλ ἔσεκόταν ἔμπροστὰ τοῦ ὀρθοῦ καὶ ὠχρὸς.

— Μὰ πῶς τὴν ἐκέρδισες, εἶπεν ὁ Γκάρνητων. Δὲν καταλαβαίνει.

— Ἀπλούστατα, ἀπεκρίθη ὁ Ζουάν. Ὁ Ζουκαράγας δὲν θὰ διατάξῃ πειὰ πῦρ κατ' ἐπάνω σας.

— Ἐπέθανε;

— Ὅθ' ἀποθάνῃ. Ἄν δὲν ξεψυχίση ἀπόψε, αὔριον τελειώνει.

Ὁ γέρω Γκάρνητων ἦταν ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἀσπρος ἴσων τὰ μουστάκια του. Ἦθελε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, ἐπειδὴ δὲν ἐκατάλαβαινε τὸ «αὔριον θὰ τελειώσῃ» καὶ τότε ὁ Ἀρακὴλ τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐπιγιόταν ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καὶ τὰ μάτια του ἔκαμαν ἴσων φωτιά. Καὶ ὀλοένα ἔλεγε:

— Καὶ τὸ ἔκαμες αὐτό; Τὸ ἔκαμες αὐτό; Ἐνα πληγωμένο;

Τότε ὁ Ζουάν ἴσων τρελλὸς εἶπεν, ὅτι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀκόμα πειὸ μεγάλο θὰ ἔκαμε γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν Πέπα, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὁ μπάριμπα Συγγαρέ ἐζητοῦσε δύο χιλιάδες δούρους, τοὺς ἐπῆρεν αὐτοὺς ὅταν ἔμπόρεσε. Ἐπειτα ὁ στρατηγὸς εἶπε πῶς ὁ Ζουκαράγας εἶχε σκοτώσει τόσοσους καὶ τόσοσους στρατιώτας του.

— Στὴν μάχη, ναί, εἶπεν ὁ στρατηγός, ἴσων μάχη, ναί.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, τὸ μόνον ἦτο ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Πέπα. Τὴν ἠθελε. Ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα τοῦ τὴν ἔδινε. Πάει καλὰ. Τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἐτελείωνε. Ὁ Γκάρνητων ὑπεσχέθη καὶ ὁ Ἀρακὴλ ἐζήτησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόθεσίν του.

Ὁ στρατηγὸς εἶπε: Σωστά, πολὺ σωστά.

Τὸν ἐρώτησε ποῦ κάθεται ἡ Πέπα, ἐπροσκάλεσε ἕνα ὑπασπιστήν, τοῦ τὸ εἶπε καὶ ἔπειτα δείχνῃ καὶ τὸν Ἀρακὴλ:

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος θὰ μείνῃ εἰς τὴν Φόντα ντέλ Σόλ, διέταξε. Τὸ πρῶτ' ἡ φωνάξετε τὸν παπᾶ γιὰ ἕνα γάμο. Πήγαίνα.

Ἡ ὦρα ἐφάνη χρόνος εἰς τὸν Ἀρακὴλ καὶ ὀλόκληρος μάλιστα νύκτα, ἐνῶ μακρὰ του ἀκούσταν οἱ γαυγισμοὶ τῶν σκύλων καὶ οἱ τουφεκισμοὶ τῶν δύο ἐχθρῶν στρατῶν.

Πρῶτ' ἀποκοιμήθηκε ἐλαφρὰ καὶ ὠνειρεύετο τὴν Πέπαν, ἐνῶ ἔδινε εἰς τὸν πατέρα τῆς μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ' του χρυσὰ νομίσματα τὴν προῖκα τῆς ζώσης, τὴν τιμὴν τοῦ νεκροῦ.

Είχε ξημερώσει, ὅτε ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἦλθε νὰ τὸν ζητήσῃ. Ποιὸς τὸν ᾔθελε; ὁ στρατηγός. Ἐπέρασαν τὸν μεγάλο δρόμον τοῦ χωριοῦ καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν. Ὁ καιρὸς ἦταν ὠραῖος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Ἡ πλατεῖα γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Οἱ στρατιῶται εἰς παράταξιν. Οἱ ἀξιωματικοὶ κοντά, καὶ σὲ λίγα βήματα μακρύτερα ἢ Πέπα μετὰ τὰ γιορτινά της φορέματα καὶ ὁ μπάρμπα Σεγγαρέ δίπλα της ὀρθός.

Ὁ Ἀρακὴλ τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ ἀντικροῦ των ἢ ἐκκλησία καταφωτισμένη.

Τὸν ἔφεραν ἔμπροστὰ εἰς τὸν Γκάρνηντω.

Ὁ Ἀρακὴλ ἔρριψε μιὰ ἄματι εἰς τὴν Πέπα, μὰ ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μετὰ ὕφος παράξενον, καὶ ὁ Ζουὰν ἐνόμισε πῶς τὸ χρυσοδεμένο βιβλίον τῆς προσευχῆς τοῦ ἐκρατοῦσε—τὸ βιβλίον τοῦ εἶχεν ὀρκισθῆ αἰώνιον ἔρωτα—ἔτρεμεν εἰς τὰ χέρια της.

Ὁ στρατηγὸς εἶπε :

— Ἄς ἔλθῃ ὁ ἱερεὺς.

Ὁ ἱερεὺς ἐφάνη εἰς τὴν σκάλα καὶ ἐστάθη ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, ἐνῶ ἡ καμπάναις ἐκτυποῦσαν χαρωπά.

— Τιθούρικε Σεγγαρέ, εἶπε τότε ὁ στρατηγός, ἐδῶ εἶνε ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ ποῦ ἔχει προῖκα δύο χιλιάδες δούρος ποῦ τοῦ ἐζήτησες διὰ νὰ τοῦ δώσης τὴν κόρη σου. Παραδέχεσαι λοιπὸν ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ νὰ πανθρευθῇ τὴν θυγατέρα σου;

Ὁ μπάρμπα Σεγγαρέ ἀπεκρίθη μετὰ βραχύνῃ φωνῇ:

— Ναι.

— Ζουὰν Ἀρακὴλ, εἶπεν ὁ Γκάρνηντω, δέχεσαι νὰ πάρῃς γυναῖκά σου τὴν Πέπα Σεγγαρέ;

— Ναι, εἶπεν ὁ Ζουὰν μετὰ φωνῇ ζωηράν.

Τὸ ναι αὐτὸ εὐγῆκε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ὁ ἱερεὺς ἐπερίμενε νὰ τοὺς εὐλογῆσῃ.

— Πέπα Σεγγαρέ, ἠρώτησεν ὁ Γκάρνηντω, στρέφω πρὸς αὐτήν, συγκατανεύεις νὰ πάρῃς ὡς ἀνδρα σου τὸν Ζουὰν Ἀρακὴλ;

Ἡ Πέπα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ζουὰν, τὸν ἐκύτταξε μετὰ ὠραῖά της ἄματι καὶ εἶπε :

— Ὁχι.

Ὁλος ἐκεῖ ὁ κόσμος ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στήθος του ἕν ἄχ! φοβερόν. Οἱ στρατιῶται ἀκίνητοι ἐκύτταζαν.

— Ὁχι, εἶπε πάλιν ἡ νεῆνις δυνατά. Ὁρκίσθηκα νὰ γίνω ἄδική σου, καὶ ἐπειδὴ ὀρκίσθηκα δὲν θὰ εἶμαι κανενός, ἀλλὰ οὔτε θέλω ν' ἀνήκω εἰς ἀνανδρον.

Ὁ Ζουὰν τὴν ἐκύτταξε ὡς ἀνὴρ τρελός καὶ ἄσπρος ὡς ἀνὴρ πανί. Μακρὰ, πολὺ μακρὰ ἀκούσταν ν' ἀνεβαίνῃ ὀλοένα λυπηρὰ ὁ ἦχος τῆς καμπάναις ποῦ ἐσήμαινε τὸ νεκρῶσιμον. Τὸ δηλητήριον ἔκαμε τὴν ἐνέργειάν του.

Καὶ σιγά-σιγά, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ χαιρετίσουν τὸν νεκρὸν καὶ ἡ καμπάναις τοῦ χωριοῦ Ἐρνάνη, ἐσώπασαν ἔμπροστὰ τοῦ νεκρικοῦ μακρινὸ σήμαντρο.

Ἐπειτα ἐσώπασε καὶ τὸ σήμαντρο αὐτό, καὶ μιὰ ἡσυχία ἔγινε εἰς τὴν πλατεῖα, ὡς ἂν ὁ ἀνεμὸς νὰ ἔφερε τὴν εἰδησί-

ὅτι ὅλα πειὰ εἶχαν τελειώσει ἐκεῖ κάτω.

— Ὁ Ζουκαράγας ἀπέθανεν, εἶπεν ὁ γέρον Γκάρνηντω.

Ὁ Ἀρακὴλ ἐκύτταξε τὴν Πέπα.

— Γιατὰ σένα, γιατὰ σένα, τῆς εἶπεν ἀγροιαπός.

Ἡ Πέπα ἔστρεψεν ἀπ' ἄλλου τὴν κεφαλὴν της.

Τότε ὁ στρατηγὸς ψυχρὰ-ψυχρὰ ἠρώτησε τὸν Ἀρακὴλ :

— Τί θέλεις νὰ γείνῃς ἢ δύο χιλιάδες δούρος;

— Τὰ χρήματα;

Ὁ Ἀρακὴλ ἀμέσως ἐνόησε.

— Ἄς τὰ δώσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Δὲν θέλω οὐτ' ἓνα σταυρὸ στὸν τάφο.

Καὶ ἐνῶ ἔδειχνε τὸ ἀπόσπασμα ποῦ τὸν συνώδευσε :

— Γιατὰ μένα δὲν ἦλθαν αὐτοί; ἠρώτησε.

— Ἀρακὴλ, δὲν φαρμακεύουν ποτὲ ἓνα στρατιῶτην, ἀπεκρίθη ὁ Γκάρνηντω.

Τότε ὁ Ζουὰν ἔκαμε τὸν σταυρὸ του, ἐγονάτισε ἔμπροστὰ εἰς τὸν ἱερέα καὶ εἶπε: «Συγχώρησέ με, Θεέ μου». Τὰ σήμαντρα τοῦ χωριοῦ Ἐρνάνη ἐκτυποῦσαν καὶ ἐκεῖνα λυπητερά, ὅπως καὶ εἰς τὸ χωριὸ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας.

Ὁ Ζουὰν ἐσηκώθη, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σιγάρο, τὸ σιγάρο τοῦ Ζουκαράγα καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν λοχία φωτιά. Τὸ ἀναψε, τὸ ἔβαλε εἰς τὰ χεῖλιά του καὶ ἐχαίρετῆσε τὴν Πέπα μετὰ μίαν τελευταίαν ἄματι. Ἐκείνη ἔκανε νὰ πάγῃ κοντά του μὰ πάλιν ἔμεινε ἀκίνητη. Τὸ εὐμορφὸν παλληκάρι μετὰ τὸ μελαγχολικὸν γέλοιο ἐχάθηκε μέσα εἰς τοὺς στρατιῶτας.

Ἡ Πέπα τότε ἐστράφηκε νὰ τὸν ἰδῇ, ἀλλὰ μόνον τὸν καπνὸ τοῦ σιγαροῦ του εἶδε ποῦ ἀνέβαινε ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐχάνατο εἰς τὸν ἀέρα.

Καὶ ἤρχισε τότε ἡ παράκλησις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐνῶ ὁ Ἀρακὴλ ἐτελείωνε τὸ σιγάρον του.

Ἡ Πέπα τότε μέσα εἰς τὴν σιωπὴν ποῦ ἔβασίλευε ἄκουσε μίαν μακρὴν προσταγὴν καὶ θόρυβον ὀπλων. Καὶ ἔπειτα διέκρινε μίαν ἄλλην λέξιν καθαρὰ-καθαρά: «Πῦρ».

Ἐγονάτισε καὶ ἔλεγε :

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς . . .»

Ἄλλ' ὁ τουφεκισμὸς διέκοψε τὴν προσευχὴν της.

Ὁ Ζουὰν Ἀρακὴλ ὀρθὸς ἀκόμα ἔπεφτε κάτω μετὰ τὸ στήθος αἰματωμένο καὶ τὸ πρόσωπο στῆ γῆ.

Ὅταν ὁ λοχίας ἐπλησίασε διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν συγχώρησιν, τὸ σιγάρον τοῦ Ζουκαράγα ποῦ ὁ Ζουὰν ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ δάκτυλά του, ἔβρινε μίαν γραμμὴν θάμπῃ ν' ἀναβαίνῃ ψηλά. Καὶ ὁ καπνὸς αὐτὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σιγάρον ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ζουκαράγα τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ Ἀρακὴλ τοῦ δολοφόνου του.

ΑἴΘΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσεῖτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Γουλιού Βέρν. δρ. 4 (1,20)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα (τόμοι 2) δρ. 4 (4,30)

« Αἱ τίμαι γυναῖκες » διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Λεπτ. 75 [90]

« Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης », μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]

« Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

« Κωμῳδία » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

« Ὁ Γογγύλης Κοροδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστορία . . . Δρ. 1,50 [1,70]

« Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι » λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Λεπτ. 60 [70]

« Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

« Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐσβιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]

« Ἡ Σειρήν », μυθιστορία Ἐσβιὲ δὲ Μοντεπέν Δρ. 1,50 [1,70]

« Ἐθελβίνα » μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν Δρ. 1,70 [1,80]

« Ἐλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

« Αἰγυπτία Βασιλοπαῖς » μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Σπρέτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5 50 [6]

« Ἡ μυστηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon Δρ. 2 [2,20]

« Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον », Δράμα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

« Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως », μυθιστορ. δραματικῶτατος Ἐσβιὲ - Δὲ - Μοντεπέν, ἄρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

« Σύγγραμμα Μαγειρικῆς », Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) Δρ. 4 [4,30]

« Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

« Τὸ Τριακοσιδραχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

« Ἀντωνία », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυ λη. δρ. 3. (3,30)

« Λέων Ἀσωνίας », μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

« Τὰ Δύο Ἄννα » Αἰμίλιου Ρισδούργ. δρ. 1,50 [2]

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, « Περπανάμωμος » Α. Σούτσου λεπ. 50 (60)

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, « Βαβυλωνία », Βυζαντίου λεπ. 50 (60)

« Ἡ Ὁραία Παρισινή » λεπ. 60 (70)

« Παρισίων Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

« Ὁ Διὰβολο - Σίμων », μυθιστορία Pouson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)